

Lucie Nachtigallová (37)

Děti: dvojčata Viktorie a František (7 let), Alžběta (5 let)

Zakladatelka a majitelka firmy Velká dobrodružství, s.r.o.
www.veldo.cz

"Občas sice usínám s hlavou v klávesnici nebo s vařečkou v ruce."

Co jste dělala před tím, než jste odešla na mateřskou dovolenou?

Vždy jsem se cítila jako novinářka. Už od šestnácti let jsem přispívala do různých novin a časopisů. Postupně jsem jako redaktorka pracovala pro TV NOVA a později jako dramaturgyně pro Českou televizi. Za vrchol své novinářské práce však považuji to, že jsem mohla natáčet pro americkou televizní společnost CNBC dokumentární cyklus The Players - v té době mě zaměstnávala americká společnost FBC a žila jsem v Římě. Těsně před nástupem na mateřskou jsem byla šéfredaktorkou časopisu TV Revue.

Kolik bylo vašemu dětem, když jste se rozhodla, že začnete podnikat? Jak toto rozhodnutí doznělo?

Dvojčatům bylo pět let a Bětušce 3 roky, když jsem se konečně oklepala ze všech těch květek na stěnách, dinosaurů v toaletě, přestala jsem během řeči dospělým otírat vlhkým ubrouskem pusku a drncat vozíčkem na nákup v obchodě. Život s dětmi mě bavil a baví dodnes, nikdy jsem se tolik nenasmála jako s nimi, ale samozřejmě jsem také chtěla dělat něco jiného, maličko si rozšířit

obzory – jsem si jista, že všechny maminky přesně ví, o čem mluvím. Pak jsme si jednou s kamarádkou otevřely láhev vína a vymyslely jsme Velká dobrodružství. Od nápadu k realizaci to trvalo 3 měsíce.

S čím jste se musela vypořádat?

Původně byl koncept našeho podnikání úplně jiný. Chtěli jsme na míru vymýšlet a psát scénáře dobrodružství s herci a úkoly pro děti k narozeninám či jako překvapení – vždy tedy originální hru pro omezený počet lidí (něco jako ve filmu Hra s Michaellem Douglasem). Zákazníků, musím přiznat, nebylo mnoho. Zorganizovat tak velkou hru bylo velmi nákladné. Souběžně s tím jsme chtěly využít toho, že veškerý volný čas trávím s dětmi na výletech, kde jim vymýšlím různé úkoly a dodávám strašidelné pověsti – tak vznikly Výlety s tajemkou, můj vůbec nejoblíbenější produkt. Výlety se sice prodávají, ale pokud srovnám tu strašnou práci, kdy hodiny procházím trasy, pak hodiny píši scénáře a k tomu, ještě musím zaplatit výtvarnici za dětskou mapu, kterou ke každému výletu maluje zvlášť, tak je to velmi neproduktivní. Moje hodina práce pak vyjde asi na 3 Kč.

No, a pak se naskytla možnost nakoupit kostýmy z Národního divadla, pár kamarádů si postesklo, že jsou nezaměstnaní, scénář jsme napsali za pár dní... a vznikly Pohádkové lesy. Dodnes jsme jich

udělaly kolem stovky a pobavili jsme kolem 50 000 návštěvníků. Tedy doufám, že jsme je pobavili, ale asi jo, protože se k nám děti stále vrací. V tuto chvíli jsme jediná profesionální firma v ČR, která Pohádkové lesy dělá na klíč. Jezdíme především po Středních Čechách – buď tam, kde nás pozvou nebo tam, kde se nám to líbí, a kam nás město či obec pustí. Tím, že si všechno zajišťujeme sami – plakáty, propagace, úklid před a po akci, stánkový prodej, atd., tak jsme téměř všude vítáni. Především tam, kde už jsme byli.

Co bylo nejtěžší, co nejllehčí?

Nejtěžší bylo sebrat odvalu, posbírat ztracené sebevědomí a věřit si, že to dokážu. Měla jsem tu výhodu, že moje společnice i výtvarnice jsou mé nejlepší kamarádky, takže jsem na všechno nebyla sama. Zároveň jsem však bohužel svým způsobem o obě přišla, protože kvůli práci už nejsme schopny si jen tak jít večer zatancovat nebo si zablblnout. Vždycky se náš hovor stočí k tomu, že Ferdovi mravenčovi padá u kostýmu zadek, a že je potřeba nalakovat truhlice s dárky. Doufám, že tohle se změní.

Kdo vám pomáhá nejvíce s hlídáním a jak často?

Můj manžel pracuje ve vysoké manažerské funkci, takže ho přes

„POKUD SE DĚTI
NENAUČÍ CHODIT
DO PŘÍRODY
POZNÁVAT KRÁSU
A HISTORII TÉTO ZEMĚ,
TAK UŽ NEBUDE KDO,
BY TENTO UM
PŘEDÁVAL DALŠÍM
GENERACÍM “

týden moc nevidáme. Zato o víkendech funguje perfektně. V sezóně, kdy máme pohádkové lesy každý víkend, v pátek navaříme dva obědy, rozpytlíkujeme oblečení, naložím manželovi do auta psa, kočky, želvu, tři děti a pošlu je na chalupu. Při návratu v neděli samozřejmě nacházím koprovku v čítance, nejmladší Běťka má na sobě bráchovy slippy, sem tam se na chalupě zapomene nějaké zvíře, ale nic, co by se nedalo řešit. Všichni jsou špinaví a spokojení. Tedy až na tatínka, který je naprosto vyčerpan a těší se v pondělí do práce (smích). Přes týden si schůzky domlouvám na dopoledne, kdy jsou děti ve školce a škole. Články a texty pak píšu od 5-7 hodin ráno nebo v noci. Občas sice usínám s hlavou v klávesnici nebo s vařečkou v ruce na kuchyňské lince, ale to k tomu asi patří.

Už ve svém podnikání vyděláváte?

Vyděláváme od prvního roku. Nejsou to žádné závratné částky, ale dáváme slušnou brigádu více než třiceti studentům, nezaměstnaným a důchodcům, kteří s námi jezdí a ve firmě také něco zůstává. Sice cítím, že na to, jak dřív každý den, bych si zasloužila více, a smutně vzpomínám na dobu, kdy jsem vydělávala v Eurech, ale vzhledem k mým časovým možnostem a k tomu, že jsem stále především máma na plný úvazek, mám slušné kapesné.

A plány do budoucna? Jak pracovní tak soukromé?

Žádné přehnané ambice nemám. Jsem spokojena a budu ráda, když to tak zůstane a všichni mí blízcí budou zdraví a šťastní, když se naše výlety a pohádkové lesy budou líbit dětem a jejich rodičům tak jako doposud, a když mi na zahradě konečně dozrají borůvky a nesezobají je jako obvykle ptáci. Taky by se mi líbilo, kdyby mi manžel už konečně spravil koloběžku, která furt brzdí a někdo mi vymizíkoval kresby fixou, které mi do cestovního pasu namaloval syn František. Taky by mi někdo mohl umýt okna a vyžehlit ty haldy prádla na sedačce. Ale vážně - moc by mě potěšilo, kdyby lidé zase začali chodit na výlety, a nemusí to být zrovna ty naše výlety s tajenkou. Pokud se totiž děti nenaučí chodit do přírody poznávat krásu a historii této země, tak už nebude kdo, by tento um předával dalším generacím a tlusté omezené děti budou

znát jen vysedávání u počítače či u televize.

Vrátíte se někdy ještě k předchozímu zaměstnání?

Jak už jsem říkala v první větě tohoto rozhovoru, vždycky mě živilo psaní a organizování. Je mi jedno, zda řídím 70 redaktorů a píšu úvodníky, nebo organizuji akce pro deset tisíc lidí a píšu scénáře - je to stále stejné a baví mě to a věřím, že u toho i zůstanu.

Nejvíce mě však stejně baví usmažit nám řízky, zabalit do batohu dětem náplast na puchýře, vyrazit se všemi na výlet a uprostřed pšeničného pole zakřičet: Ať žijí prázdniny! A to udělám právě teď! ♥

